Janilla ja hüppas järsu hüppega rohumetsa. Maisi-Lii ja Peedu hüppasid kiiresti järele. Õnnelikult pääsesid nad kohutavalt suure punase puulehe eest, mis tuules kohisedes neist mööda lendas. Üleval kõrgel lehetaevas, kus suve läbi tasa ümisedes libisesid lehekesed, muutus ümin järjest valjemaks ja valjemaks. Kuuldus isegi tasast tuuleulgumist ja praksumist, nagu oleks seal alanud mingi sõda. Tasa liiguti jälle edasi. Nad jõudsid varsti suure okaslinna juurde, mille ümber siblisid väikesed mustad metssipelgad.

„See on ju Sinivalli okaslinn!“ hüüdis Maisi-Lii rõõmsalt.

„Olge tasa!“ hoiatas äkki väike must tööline. „Meie ootame praegu endi ainukest tiibneitsit pulmareisult tagasi. Punapallilised võiksid meid valvata ja hävitada meie tiibneitsi. Ühes tiibneitsiga häviks ka meie pesa tulevik!“

„See on siis väikese Sinivalli näitsiku okaslinn!“ sosistas Peedu.

„Kui hea, et ta oma kodu on suutnud nii kiiresti jälle üles ehitada!“ arvas Maisi-Lii.

„Vaadake üles,“ manitses tööline. Üleval hõljus

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 101